

Arrest

nr. 125 400 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen X en X, en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 3 april 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 16 september 2010 bij arrest nr. 48 136.

1.2. Verzoekers dienen op 20 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen werden aangehaald in hoofde van eerste verzoeker. Deze aanvraag wordt op 15 maart 2011 gegrond verklaard en verzoekers worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Dit tijdelijk verblijf wordt op 22 maart 2012 verlengd voor de duur van één jaar.

Op 15 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing tot weigering van verlenging wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 125 398 van 10 juni 2014.

1.3. Op 27 december 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 125 399 van 10 juni 2014.

1.4. Op 19 november 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij medische aandoening worden aangehaald in hoofde van tweede verzoekster.

1.5. Op 14 januari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekers op 29 januari 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan

betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Schending van art. 62 van de Wet van 15.12.1980
- Schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De adviserende arts van de DVZ is van oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Er zijn geen objectieve elementen voorhanden om de vermelde subjectieve 'migraine' als 'malign' te bestempelen".

Evenwel blijkt uit het standaard medisch attest dat de behandelend arts wel degelijk van oordeel is dat de migraine als 'malign' te bestempelen is. Er staat duidelijk 'Malignemigraine/therapie resistent'.

De DVZ arts motiveert op geen enkele manier waarom hij het niet eens is met de behandelende arts en waarom de migraine niet als 'malign' kan worden beschouwd.

Zeker als de DVZ-arts een advies geeft dat tegengesteld is aan dat van de behandelend geneesheer, dan dient de DVZ-arts zijn advies voldoende te motiveren (zie ook RvS 26 augustus 2010, 206.947).

***

Daarenboven motiveert de DVZ niet waarom zij van mening is dat een terugkeer naar Armenië geen negatieve invloed zou hebben op de evolutie van de gezondheidstoestand van Mevr T.

De DVZ arts stelt louter - zonder enige motivering - dat een terugkeer geen negatieve invloed zou hebben.

***

Wat de mogelijkheid om te reizen betreft, stelt de behandelend arts onomwonden: "Momenteel heel zeker niet Nieuwe therapie ingezet. Stress te vermijden!!" (stuk 2).

Zonder enige motivering stelt de DVZ arts dat een terugkeer geen negatieve invloed zou hebben. Of de DVZ arts hiermee ook bedoelt dat het reizen zelf geen probleem zou zijn, is onduidelijk.

Ofwel dient vastgesteld dat de DVZ arts over het reizen zelf niets zegt; ofwel is de DVZ arts van mening dat het reizen zelf geen probleem zou zijn. In elk geval is er een totaal gebrek aan motivering.

Wanneer de DVZ-arts een tegengesteld advies verleent dan de behandelend geneesheer, moet dit voldoende gemotiveerd worden (zie bijv. RvS 206.947, 26 augustus 2010).

Als in het medisch attest staat de aanvrager niet kan reizen, dan moet de DVZ voldoende motiveren waarom terugkeer aldus hen mogelijk is (RvV 1.765,17 september 2007). In casu is geen enkele motivering te vinden waarom Mevr T volgens de DVZ wel zou kunnen reizen.

Verzoekers benadrukken dat:

Mevr T niet werd onderzocht door de DVZ-arts De DVZ arts geen deskundige raadpleegde

Er niet werd gecorrespondeerd tussen de DVZ-arts en behandelend arts

Er zich geen algemene informatie in het dossier bevindt waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om te stellen dat terugkeer geen gevaar zou inhouden

Tot slot benadrukken verzoekers dat de bestreden beslissing van de DVZ helemaal niet motiveert waarom er volgens de DVZ wel voldoende toegang zou zijn tot medische zorg.

Zoals in de aanvraag medische regularisatie aangehaald, bezit Mevr T niet de nodige financiële middelen.

Het is duidelijk dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ op deze punten de motiveringsplicht schendt en een schending van het redelijkheidsbeginsel (+ behoorlijk bestuur) inhoudt."

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en verwijst zij naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 april 2014. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.5. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 13 april 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.11.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 25.10.2013 + bijlagen d.d. 03.10.2013, 16.10.2013 en 25.10.2013.

Aan betrokkene werd er overigens reeds een medisch advies verstrekt door Dr. Deraeve op 30.11.2010 in een eerdere aanvraag om machtiging tt verblijf op basis van artikel 9 ter d.d. 20.05.2010.

Het blijkt dat betrokkene een Holter onderging om het hartritme te onderzoeken, maar de bevindingen waren "binnen de fysiologische grenzen".

Er zijn geen objectieve elementen voorhanden om de vermelde subjectieve "migraine" als "malign" te bestempelen.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tt het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

3.5. De Raad wijst verzoekers erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschafft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*).

3.6. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen, maar dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was.

3.7. Verzoekers wijzen er opdat in het standaard medisch getuigschrift, opgesteld door de behandelende arts van verzoekster, werd aangegeven dat de migraine waaraan verzoekster lijdt, als 'malign' wordt bestempeld, met name vermeld het getuigschrift: "*Malignemigraine/therapie resistant*". Verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer op geen enkele wijze motiveert waarom de migraine niet als "malign" kan worden beschouwd. Na lezing van het medisch advies, blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose van "malignemigraine" niet aanvaardt omdat daartoe "*geen objectieve elementen voorhanden*" zijn. Door verzoekers worden niet betwist noch weerlegd dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn in het medisch dossier om de migraine als 'malign' te bestempelen.

Het oordeel dat een terugkeer naar Armenië geen negatieve invloed zou hebben op de evolutie van de gezondheidstoestand, moet worden gelezen in samenhang met het zinsonderdeel "*Gezien bovenvermelde*". Dit "*bovenvermelde*" houdt de motivering in van het oordeel dat een terugkeer geen negatieve invloed zou hebben en slaat duidelijk op de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn om de aangehaalde aandoening "migraine" als "malign" te bestempelen. Daarnaast geldt ook nog de vaststelling dat de verzoekster een Holter onderging om het hartritme te onderzoeken maar dat de bevindingen binnen de fysiologische grenzen waren, wat overigens niet wordt betwist noch weerlegd. Verzoekers betogen dat wat betreft de mogelijkheid tot reizen er geen enkele motivering terug te vinden is in het medisch advies, maar zij gaan hier voorbij aan de eerdere niet-betwiste en niet-weerlegde vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn om de aangehaalde migraine als 'malign' te bestempelen waardoor een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster.

Uit het medisch advies en administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich voor deze vaststelling heeft gebaseerd op het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 25 oktober 2013 en de bijlagen van 3 oktober, 16 oktober en 25 oktober 2013. Waar verzoekers stellen dat er zich in het dossier geen 'algemene informatie' bevindt waarop ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om te stellen dat terugkeer geen gevaar inhoudt, verduidelijken verzoekers niet met welke bijkomende elementen van 'algemene informatie' de ambtenaar-geneesheer dan rekening had moeten houden naar aanleiding van zijn medische appreciatie van de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van verzoekster.

3.9. Verzoekers bekritisieren het gegeven dat verzoekster niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, dat geen deskundige werd geraadpleegd en dat niet werd gecorrespondeerd tussen de ambtenaar-geneesheer en de behandelende arts.

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. (cf. ook *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34*). Artikel 9ter de vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer "*indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen*". In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (*Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35*).

Dit houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om voor een vreemdeling, die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf te worden gemachtigd, steeds bijkomend medisch advies in te winnen of deze vreemdeling zelf te onderzoeken, maar enkel indien hij dit noodzakelijk acht. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen, noch een plicht tot onderzoek van de vreemdeling of correspondentie met de behandelende arts van deze vreemdeling. De keuze om een beroep te doen op een deskundige, om bijkomend medisch advies in te winnen of de vreemdeling te onderzoeken, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is hem derhalve toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of bijkomend advies in te winnen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven.

3.10. Tot slot klagen verzoekers aan dat niet wordt gemotiveerd waarom er wel voldoende toegang zou zijn tot medische zorg terwijl in de aanvraag werd aangehaald dat verzoekster niet de nodige financiële middelen bezit.

De Raad wijst erop dat in het medisch advies wordt gemotiveerd: "*en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.*"

Verzoekers laten na om op concrete en precieze wijze deze vaststelling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten of te weerleggen. Daar door de ambtenaar-geneesheer wordt geconcludeerd dat zelfs onbehandeld de aandoening waaraan verzoekster lijdt geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling inhoudt, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen in Armenië.

Nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 januari 2014 blijkt dat de aandoening van verzoekster zelfs onbehandeld geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling inhoudt, ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij het deel van het middel waarin wordt gesteld dat er niet wordt gemotiveerd omtrent de voldoende toegang tot medische zorg gezien de ontbrekende financiële middelen. Het betoog van verzoekers hieromtrent is ook niet dienstig.

3.11. Gelet op het bovengestelde tonen verzoekers bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gegeven met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers tonen evenmin aan dat de ambtenaar-geneesheer een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de voorgelegde aandoeningen. Evenmin tonen verzoekers aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met

miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), quod non in casu. Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES